

Suhada Home och fadderbarnen

Ringde Sunethra på Suhada Home och berättade att vi återigen var välbehållna på Sri Lanka efter en lång resa. Flygplatsen är hårt bevakad och man ser militärer överallt. På väg till hotellet märker man genast att den militära närvaron har förstärkts. Vi har ju läst att slutoffensiven nu har påbörjats.

Bokar in en dag med Sunethra för ett besök på Suhada Home. När det är dags för besöket åker vi först till vårt "supermarket" på Galle-road och handlar godis till barnen. Som vanligt blir vi välkomnade av en liten välkomstkommitté av barn som överräcker varsin liten blombukett. Vi går runt och hälsar på alla. Det finns ju inte bara barn på Suhada Home. Här finns en blandning av unga och gamla och med alla tänkbara handikapp. Som alltid något barn som inte kommer att leva så länge till. Vi hälsar också på i förskolan som just skall avsluta dagen och vi följer dem ut till väntande föräldrar. Nu sätter vi oss ner med Sunethra och går igenom formalia och får en rapport av situationen på Suhada Home. Vi har tidigare framfört vår önskan att få träffa vårt eget fadderbarn som har flyttat. Sunethra har planerat en resa till fadderbarn som av olika anledningar flyttat långt från Suhada Home. Vi bokar in en dag nästkommande vecka. Vi skall besöka tre familjer som trots flytten från orten står under Sunethras beskydd. Vi har inte riktigt pejl på var och hur långt vi skall åka. Klockan 8.00 skall vi vara på Suhada Home. Vi skall börja med att besöka Somebody Home. Där bor närmare 100 förståndshandikappade, mongoloida barn och andra multihandikappade. En av personalen fyller år så man har gjort lite festligt och bjuder på saft och kakor och sång. Sedan leder Sunethra alla i någon form av bön, där alla läser efter henne. Mycket högtidligt och gripande.

Vi fortsätter nu resan till vårt första fadderbarn, Pabasari SSP 27. Resan tog knappt en timme och vi blev mycket väl mottagna. En mycket trevlig familj som haft det väldigt tufft men som nu har fått en tryggare tillvaro. Lådan från Suhada Home överlämnas med mat, kläder, hygienartiklar, skolmaterial etc. går igenom och Pabasari fick skriva under. Vi fick höra att Pabasari är mycket duktig i skolan. Hon är också en mycket god dansare och sångare. Vi lämnar en mycket tacksam familj.

Fadderbarn tvås familj, SSP 22 Chamika, hittar vi efter en del frågande och felkörningar på smala krokiga vägar. Även här har man flyttat till släkten för att få stöd och hjälp. Släkten och släktrationer är mycket viktiga i det lankesiska samhället. Släkten utgör det sociala och ekonomiska trygghetssystemet.

Vid våra besök träffar vi inte enbart "vårt" barn utan också föräldrar, syskon, mormor och morfar och många andra fadderbarn. Många har det väldigt tufft i det dagliga livet men som Sunethra uttrycker det, "they know that we are behind them."

Vi styr nu kosan norrut. Vi skall nu besöka vårt fadderbarn som det visar sig har flyttat väldigt långt bort. Man flyttar till släkten. Fortfarande vet vi inte riktigt vart vi ska. Det kommer nu fram att vi skall upp till Polonnaruwa, och en bit till. Det märks tydligt att vi nu färdas mot "krigszon". Vägspärrarna blir allt tätare och militären mer påtaglig. Resan blev lång. Väl framme möts vi av hela stora släkten. Den stora lådan med innehåll plockades igenom och Pamodja SSP 14, fick skriva under. Sedan förklarade Sunethra för oss att vårt besök med största sannolikhet innebär att vårt fadderbarn och mamman får stanna hos släkten, mammans bror.

Dagen lider mot sitt slut och vi skall påbörja vår hemresa. Jag märker att vår chaufför vill komma iväg innan mörkret faller. Vi vet att vi skall igenom en stor Check-point. Väl framme åker vi mycket långsamt, passerar vägbommar och många militärer men ingen stoppar oss. Två hundra meter längre fram är det ytterligare en vägbom och massor av militärer. Här frågar man efter biljetten. Stämningen blev direkt otrevlig då vi inte hade någon biljett. Hade vi smitit förbi den tidigare vägsparren? Vi blev beordrade att återvända.

Nu blev vi invinkade på ett avspärrat område med massor av militärer. Vi blev beordrade att ta med vårt bagage och stiga ur bilen. För mig kändes det som man var med på en inspelning av en krigsfilm, det var bara att detta var på blodigt allvar. Medan vi kroppsvisiterades och man gick igenom vårt bagage och kollade våra pass så försvann vår bil och chaufför. Senare såg vi hur vår bil genomsöktes mycket grundligt. Jag kollade på Sunethra och hon såg lugn och sansad ut. Men jag måste tillstå att man nu var något spänd. Tuffast var det för vår chaufför som är tamil. Det är inte alltid som tamilerna blir så väl behandlade. Allt gick nu bra och när vi återigen kom fram till vägsparren och kunde visa upp biljetten sken vakten upp och önskade trevlig resa.

Det var med en viss lättnad vi ställde kosan mot Suhada Home, dit vi anlände vid midnatt.

Kjell Arvidsson
projektansvarig